

Buletin informativ N°3

1. În urma Tratatului de la Lisabona, Parlamentul European (PE) a dobândit un rol mai important în ceea ce privește politica externă a UE, printr-o serie de noi competențe și acțiuni: în acest moment este necesară ratificarea de către Parlamentul European al oricărui acord comercial și de asociere al Uniunii Europene cu țări sau regiuni din afara UE, acesta fiind un atu enorm al Parlamentului European, devenind astfel un actor care poate influența semnificativ politica

externă a UE. Tot în temeiul Tratatului de la Lisabona, în 2011 a fost înființat Serviciul european pentru acțiune externă (SEAE), pentru a eficientiza și consolida acțiunile din ansamblul relațiilor externe ale UE. Parlamentul a insistat asupra faptului că acest serviciu trebuie să facă obiectul unui control bugetar și politic complet al deputaților. Totodată, strâns legată de politica externă este politica de vecinătate răsăriteană a UE. Parlamentul European a avut și are în continuare în această privință un rol important, la inițiativa PE fiind constituită în mai 2011 o nouă adunare parlamentară care reunește deputați europeni și membri ai parlamentelor naționale din țările Parteneriatului de Est – Euronest.

2. În ciuda faptului că Parlamentul European are o serie de atribuții semnificative în ceea ce privește politica externă, el rămâne un actor a cărui libertate de acțiune este condiționată de prevederile tratatelor. Cadrul instituțional și responsabilitățile fiecărei instituții nu sunt bine definite, este de părere Dan Petre, rolurile fiind prost definite, în special, în ceea ce privește Consiliul, Comisia și SEAE. Cât timp actualul cadru instituțional va rămâne definit ca în prezent, agenda de politică externă a fiecărui stat membru al UE va fi nu doar semnificativă, ci și obligatorie, fiind dificil de conturat o politică externă comună.

3. În fapt, politica externă comună a Uniunii Europene nu există. UE are un Înalt Reprezentant pentru Politică externă, Catherine Ashton, dar politica externă a UE nu este o politică comună, așa cum putem spune despre alte politici ale sale, fiind împărțită între Comisie și statele membre. Atâta timp cât vor mai exista ambasade ale Franței, Germaniei și a celorlalte state, nu putem vorbi despre o politică externă comună. Deși pentru aceasta este alocată o sumă de bani importantă, aproximativ 50 de miliarde de Euro, mai sunt mulți pași de făcut, este de părere Marian-Jean Marinescu. De aceeași părere este și Victor Boștinăru, care a susținut în cadrul dezbaterii de astăzi că UE declară oficial că are o Politică externă proprie – există instituțional Serviciul de Acțiune Externă. Pe chestiunile simple, UE are o voce comună, pe chestiunile de dificultate medie, apar elemente de polifonie, “ceea ce în muzică e superb, dar în politica externă nu e întotdeauna productiv“, iar pe

chestiunile globale, fundamentale, mai ales pe chestiuni de energie și securitate, “polifonia ajunge uneori la cacofonie”.

4. Politica externă a UE și-a dovedit limitele prin faptul că nu a fost eficientă în ceea ce privește relația cu Rusia, pornind de la realizarea South Stream în detrimentul Nabucco, eforturile Rusiei pentru a nu se realiza Summitul de la Vilnius, presiunile făcute asupra Ucrainei, Georgiei, Armeniei, Republicii Moldova, care au dus la renunțarea de către Ucraina la semnarea acordului cu UE.

(idee enunțată tot de Marian-Jean Marinescu). **Politica externă a UE este strâns legată de politica energetică.** Nici aceasta nu este comună: Germania are unele interese, Polonia are altele, Austria altele, Ungaria și Bulgaria sunt dependente de Rusia, iar Rusia are o politică externă agresivă, evidențiată de faptul că a cumpărat rețele de gaz și în Bulgaria, și în Slovenia, și în Serbia, și în Ucraina, căreia UE nu îi poate face față în absența unei voci comune. De aceeași părere a fost și Victor Boștinăru, care a susținut că UE trebuie să aibă o voce care să influențeze politica globală, existând însă o diferență între discurs și practică, interesul individual prevalând asupra interesului comunitar. Cel mai bun exemplu este energia, Gazprom devenind un vector de proiectare a interesului Rusiei. Acordurile bilaterale cu Rusia au dus la o situație de dependență de energia provenită din Rusia, care influențează și politica externă a UE

5. Deși Summitul de la Vilnius a fost un eșec în ceea ce privește Ucraina, s-a dovedit a fi un succes în ceea ce privește Republica Moldova, care a parafat în cadrul summitului acordul cu UE. Cu toate acestea, parafarea nu este același lucru cu

semnarea acordului, iar presiunile Rusiei asupra Republicii Moldova ar putea să înceapă similar cu cele realizate asupra Ucrainei, acesta fiind momentul în care Uniunea va trebui să acorde sprijin Republicii Moldova, iar acest lucru scoate la iveală vulnerabilitățile Uniunii Europene, în special faptul că există o asimetrie între modul în care acționează UE și modul în care acționează Rusia. În timp ce UE are un proces de pregătire care presupune standarde și proceduri serioase, adesea greoaie și de lungă durată, Federația Rusă nu pune atât de multe condiții, pur și simplu integrează. Această asimetrie trebuie să ne dea de gândit și trebuie reechilibrată, este de părere Radu Podgorean. În aceeași idee, a rigidității UE, Victor Boștinăru și-a exprimat convingerea că abordarea UE ar trebui să fie mai pragmatică și să vizeze mai puțin chestiuni “de suflet”, urmărindu-și mai aprig interesele strategice. A făcut astfel referire la faptul că UE trebuie să reclădească relația favorabilă cu Ucraina, iar Timoșenko nu trebuia să fie o temă obsesivă.

6. UE a reușit câteva străpungeri istorice: a fost un actor extrem de important în negocierea acordului cu Iranul și este angajată în negocierile mai degrabă confidentiale dintre Israel și Palestina.

7. Parlamentul European s-a afirmat în ultimii 2 ani prin respingerea a două acorduri negociate de Comisia Europeană cu SUA: SWIFT și ACTA. Astăzi, UE e angajată în câteva negocieri cu impact global, asupra cărora Parlamentul European va avea un rol semnificativ. Aceste mari acorduri, care vor redefini cadrul internațional pentru liber schimb și pentru investiții, sunt: Acordul transatlantic cu SUA pentru comerț liber și investiții, care, odată încheiat, va crea cea mai mare zonă de liber schimb de pe planetă, și Acordul de investiții Uniunea Europeană – China, lansat oficial acum 2 săptămâni la Beijing la summitul China-UE. Dacă acest acord se va finaliza, va duce la dublarea schimburilor, trecând de aproape 500 miliarde actual, la cca 1000 de miliarde în perspectivă. În aceeași idee, Summitul China – Europa Centrală și de Est nu își propune să divizeze UE, ci dimpotrivă, prezența investițiilor se realizează intereselor UE de reducere a decalajelor economice și contribuie la bunăstarea întregii uniuni, iar Europa Centrală și de Est ar face ceea ce face și Germania, care depinde în PIB, peste 60%, de relația economică cu China, 80% din creșterea marilor grupuri germane (Mercedes, BMW, Volkswagen, Audi) venind din relația cu China.

8. Marea provocare a UE constă în a păstra direcția strategică în sensul protecției și a consolidării proiectului european după alegerile din 2014 ale Parlamentului European, care vor fi o provocare pentru UE, fiind necesar să dea dovadă de continuitate pe plan internațional și pentru protejarea proiectului European.

Plenul Parlamentului European votează astăzi o rezoluție în care solicită acordarea statutului de stat candidat la Uniunea Europeană pentru Republica Moldova.

Rezoluția, care a fost inițiată și negociată de euro-deputatul Siegfried Mureșan, mai prevede includerea Republicii Moldova în Piața unică a UE. Potrivit lui Siegfried Mureșan, rezoluția este cel mai ambițios document privind Republica Moldova adoptat vreodată de o instituție a Uniunii Europene. În textul rezoluției, deputații Parlamentului European mai cer și integrarea Republicii Moldova la Piața unică a Uniunii Europene. Prin accesul la Piața unică, produsele moldovenești vor putea fi exportate liber pe piața europeană și se va majora numărul investitorilor din Uniunea Europeană în Republica Moldova. Totodată, europarlamentarii vor crea un grup de suport pentru Republica Moldova asemănător cu grupul de suport creat pentru Ucraina. Prin înființarea acestui grup va crește personalul UE în Republica Moldova care să ofere mai mult sprijin tehnic și administrativ autorităților de la Chișinău.